ततः पुत्रशतं पूर्णं धृतराष्ट्रस्य पार्थिव ।
माससमात्रेण संजज्ञे कन्या चैका शताधिका ॥ ३१ ॥

---

9. Die Geschichte des Mandapâla (1,229,5,*b* — 234,4).

वैशंपायन उवाच ।
आसीन्महर्षिः श्रुतवान्मन्दपाल इति श्रुतः ।
5 स मार्गमाश्रितो राजन्नृषीणामूर्ध्वरेतसाम् ॥ १ ॥
स गत्वा तपसः पारं देहमुत्सृज्य भारत ।
जगाम पितृलोकाय न लेभे तत्र तत्फलम् ॥ २ ॥
स लोकानफलान्दृष्ट्वा तपसा निर्जितानपि ।
पप्रच्छ धर्मराजस्य समीपस्थान्दिवौकसः ॥ ३ ॥
10 किमर्थमावृता लोका ममैते तपसार्जिताः ।
किं मया न कृतं तत्र यस्यैतत्कर्मणः फलम् ॥ ४ ॥
तत्राहं तत्करिष्यामि यदर्थमिदमावृतम् ।
फलमेतस्य तपसः कथयध्वं दिवौकसः ॥ ५ ॥
देवा ऊचुः ।
15 ऋणिनो मानवा ब्रह्मञ्जायन्ते येन तच्छृणु ।
क्रियाभिर्ब्रह्मचर्येण प्रजया च न संशयः ॥ ६ ॥
तदपाक्रियते सर्वं यज्ञेन तपसा सुतैः ।
तपस्वी यज्ञकृच्चासि न तु ते विद्यते प्रजा ॥ ७ ॥
त इमे प्रसवस्यार्थे तव लोकाः समावृताः ।
20 प्रजायस्व ततो लोकानुपभोक्ष्यसि पुष्कलान् ॥ ८ ॥
पुन्नाम्नो नरकात्पुत्रस्त्रायते पितरं श्रुतिः ।
तस्मादपत्यसंताने यतस्व ब्रह्मवित्तम ॥ ९ ॥
वैशंपायन उवाच ।
तच्छ्रुत्वा मन्दपालस्तु वचस्तेषां दिवौकसाम् ।
25 क्व नु शीघ्रमपत्यं स्याद्वङ्कलं चेत्यचिन्तयत् ॥ १० ॥
शार्ङ्गिकां शार्ङ्गको भूत्वा जरितां समुपेयिवान् ।
तस्यां पुत्रानजनयच्चतुरो ब्रह्मवादिनः ॥ ११ ॥
तानपास्य स तत्रैव जगाम लपितां प्रति ।
बालान्सुतानएडगतान्सह मात्रा मुनिर्वने ॥ १२ ॥